

Depression (op. 68)

Som liten var jag rädd så rädd
för häxor och troll
Jaa! Jag var så himla dörädd
För Bröderna Gryms troll
att jag inte fick en blund

Ett stort troll i Kungsängen
skulle äta upp mig där i sängen
Dit min far tvingat mig
långt innan jag kunde träffa dig
John Blund

Det är ändå intet mot de härar
av häxor och troll
som besöker mig - utom då Du särar
på benen borton all kontroll
O korta stund!

Krigsherren Generalen är nu Depressionen
Och det är rena rama inre revolutionen
Från vitt till nattsvart över en natt!
Man hajar inte ett jävla skvatt!
Nu blir´e Blund...

För att inte tala om sen
Då man kommer upp igen
Då när man trott sig vara kroniker
efter natten står upp som ironiker
Nu: Inte en blund!

Fattar´u!? Fattar´u!? Fattar´u!?
Jag fattar ingenting!
Men material det samlar jag ju...
Det kan bli någonting
Käre John Blund!

Tidig traumatisk separation från mor
Och sen svartsjukan som storebror

Allt snett sätter väl sina spår
Och inte blir´e nåra raka spår!
Ur spår en stund

Man letar efter henne man inte kan få
Och Satan dansar lyckligt på tå
Han får slå till med mörker gång på gång
och dödar varenda liten fågelsång
Han får no blund

Målet står på randen av ett stup
Skulle du få henne vore allt slut
Medan misslyckandet sänker dig djupt
ner i den bottenlösa brunnens svarta djup
Vi kämpade en stund

Glöm tabletter och terapi
Lyckan står endast den djärve bi
Du måste utmana rädslan på duell
Jag lovar: Du segrar inte på en kväll!
Lång lång stund

Som Örnhjärta brukar säga
Man rår över hälften själv
Men det är inget att avväga
om man vill leva eller dö
En liten stund...

Men mest handlar det om Månen
Det är ju månen som leder Fånen
Han som inte kan kontrollera sig
Därför älskar jag bara Dig!
En lång stund

Ja! Det finns så många grader
i det helvete som kallas Depression
Och den ena sidan är ju en passion
ALLT skrivs mellan dessa rader
Om en lite stund

En magisk företeelse i manisk tappning

är vad jag skulle vilja säga om depressionens
utlopp mot havet
Vi vilar på stranden

Tron Hoppet och Kärleken
är en treenighet som inte kan
brytas ner till bara Kärleken
Ej heller till hierarki de brytas kan
Helhetens eviga stund

Hon hette Smörblomman
ljusgul man på guldorange
Vi sa bara Hello Man!
Sen kom vi helt i trance
En stund

Det var vid havets strand
Vågor som slog allt i brand
Vi red rakt in i solnedgången
Det är slutet på denne sången

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren claes fredelius med Poeter.se id #5627 innehar upphovsrätten